

му носи друго, освен студенина, скръб и страдание. И душата му замира в ридание по забленуваното, неизживяното — на своята отлитнала младост.

От тая затвореност в личните преживявания го откъсват войните. По фона на обичта му към родния край се отклонява нова насока в поезията му — социалната. Поета дълбоко чувства болката и страданията на своя народ, пръснат по чужди краища, далеч от близки и свои да загива в подвиг, ала подвиг нахалост. Победата носи само страдания светини, — над безкръстните гробове, наши и чужди, се хили тържествено само хищницата смърт, И негли сред тия общи и лични страдания се оформя третия период в развитието на поетическото дело на Ракитина — вик за пощада, ропот и бунт. Той става певец на угнетените и онеправданите — разработва мотиви социално — бунтарски. Той издига глас против социалните неправди, легнали в живота на новото време, и подканя угнетените към борба за повече правдини, повече свобода и повече хлеб. — Времето донася успокоение в поетовата душа. Отдал дани на епохата, Ракитин се връща към родното село, да създаде отново вариации на дадени вече мотиви.

Току що очертания образ на поета го приближава до образите на неколцина негови предшественици. Любовта му към родината и към идиличността на нашето село — с всичката ѝ дълбочина и многостранност — го приближава до известна степен до Вазова; отношението му към възлюбената и възсздаването на някои природни картини напомнят Пенчо Славейкова; социално — бунтарското го приближава до Ботева; но пък картините от войните го коренно различават от всички наши поети — апологети на смъртта и разорението. Макар в някои свои творби да напоям и Вазова, и Пенча Славейкова, и Ботева все пак Ракитин стои уединен; в нашата поезия той заема свое особено място. Не по разработка и език — Поезията му в това отношение не се издига над Вазовия стил — а по мотиви, главно по онова свое, е което обхваща всичко, до което се докосне, заема свое особено място. Това лично негово — на Ракитина — което може да се срещне рядко в други наши поети, е — топлотата и нежността, трогателната безхитростност — както се изразява един наш писател — пасторалност и дълбоката спокойна обич към родната земя. По темперамент мечтателно — впечатлителен, той възсздава всички отенаци — природни и душевни — на което се дължи до голяма степен богатството на багри и преживявания в поезията му. Действително, не винаги намира подходящата форма, не винаги дава творби напълно издържани, но затова пък в по-голямата част ще намерите зряща истинска поезия. Тая поезия почти винаги се подчинява на основният но лириката му. Лека ностал-